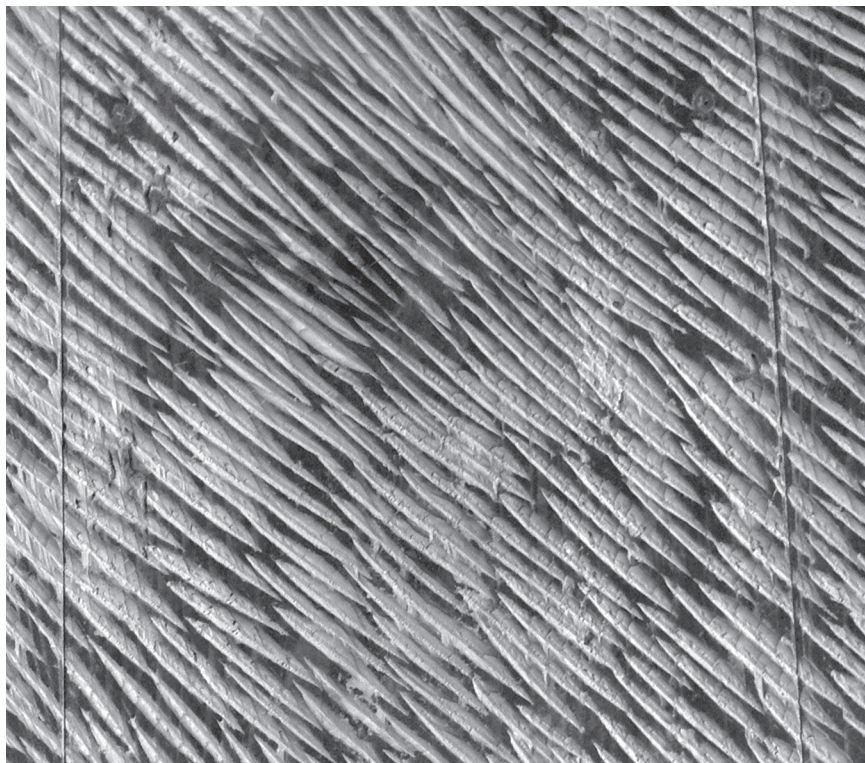

เทศกาลศิลปะเอจิโกะ-ทสึมะริ 2015

ชัยยศ อิมพัวร์พันธุ์

อาจารย์ประจำ ภาควิชาทฤษฎีศิลป์ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำสำคัญ เทศกาลศิลปะ, เอจิโกะ-ทสึมะริ, ประสบการณ์ใหม่, สภาพแวดล้อมและศิลปะ, วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์, โรงเรียนที่ถูกทิ้งร้าง, อาคารที่ถูกทิ้งร้าง

บทคัดย่อ

เทศกาลศิลปะเอจิโกะ-ทสึมะริ (Echigo-Tsumari) เป็นเทศกาลศิลปะแบบ 3 ปีครั้งที่เริ่มต้นครั้งแรก ค.ศ. 2000 เทศกาลนี้กลายเป็นหนึ่งในเทศกาลศิลปะระดับนานาชาติที่สำคัญของประเทศญี่ปุ่น (ครั้งที่ 5 เมื่อค.ศ. 2012 มีผู้เข้าชมถึง 488,848 คน) และได้รับการประเมินจากหลากหลายสื่อว่าน่าสนใจและอาจจะกลายเป็นรูปแบบใหม่ของการจัดเทศกาลศิลปะ งานวิจัยนี้พบว่าการนำสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม รวมถึงคนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมกับเทศกาลทำให้งานสามารถแสดงออกซึ่งเนื้อหาที่ไม่สามารถเกิดขึ้น

ได้ในการจัดแสดงทั่ว ๆ ไป โดยการให้ผู้ชมค้นหาไปตามทุ่งนา เดินไปตามถนน ปีนภูเขา เดินบนเนิน ทานข้าวและอาหารท้องถิ่น ผู้ชมเกิดการมีส่วนร่วมกับชีวิตของคนในท้องถิ่น และได้รับประสบการณ์ในการชมศิลปะใหม่ ๆ ไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนี้ศิลปะยังมีบทบาท ในการสร้างชีวิตใหม่ ๆ ให้กับชุมชนอีกด้วย

ความน่า

สืบเนื่องจากการวิจัยเรื่อง “การศึกษาเทศกาลศิลปะร่วมสมัยในประเทศญี่ปุ่น เน้นกรณีศึกษา เทศกาลศิลปะน้ำและดินที่จังหวัดนิกะตะ” ที่ผู้วิจัยได้รับทุนจากกองทุนวิจัยและสร้างสรรค์ คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อพ.ศ. 2558 และขณะ นี้อยู่ในระหว่างเขียนรายงาน ในระหว่างการเดินทางเพื่อศึกษาเทศกาลดังกล่าวเมื่อเดือน สิงหาคม พ.ศ. 2557 (ค.ศ. 2015) ผู้วิจัยได้เดินทางไปศึกษาเทศกาลศิลปะ Echigo-Tsumari Art Triennale 2015 ด้วย เนื่องจากเทศกาลศิลปะทั้งสองอยู่ในจังหวัดเดียวกัน (แต่คนละ สถานที่) และยังจัดขึ้นในระหว่างช่วงเวลาใกล้เคียงกันด้วย ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอรายงานเกี่ยว กับเทศกาลนี้ในรูปแบบของบทความวิชาการเพื่อเผยแพร่เบื้องต้นก่อน

ข้อมูลทั่วไป

อาณาบริเวณเอจิโกะ-ทสึมะริในแง่ประวัติศาสตร์ มีชุมชนอาศัยอยู่มาตั้งแต่ยุคก่อนประวัติ- ศาสตร์ มีการขุดค้นพบหลักฐานทางโบราณคดีสมัยโจมอน (ประมาณ 12,000 BC. - 300 BC.) จำนวนหนึ่งซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันว่ามีการตั้งชุมชนอยู่อาศัยแล้ว พื้นที่ที่มีลักษณะเป็นพื้นที่ราบเล็ก ๆ กระจุกกระจายกันอยู่ในหุบเขามีแม่น้ำชินะโนะกะวะ (Shinanogawa) ภูมิภาค ที่เป็นภูเขามีแม่น้ำและที่ราบนั้นเป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคคันบะ “หมู่บ้านภูเขา - สะโตะยะมะ - 里山 (satoyama)” ทำให้อุดมสมบูรณ์อย่างมาก มีการทำเกษตรกรรมเกิดขึ้นเมื่อกว่า 1,500 ปีที่แล้ว แม้พื้นที่ส่วนใหญ่ทำให้บริเวณนี้เหมาะแก่การเกษตร แต่อย่างไรก็ตามบริเวณนี้มีอากาศ หนาวเย็นช่วงฤดูหนาว หิมะตกหนาหนักมากทำให้การเดินทางไปไหนมาไหนทำได้ยากลำบาก เนื่องจากพื้นที่ปิดประมาณครึ่งปี นอกจากนี้ยังมีแผ่นดินไหวอยู่เรื่อย ๆ และน้ำท่วมบ้าง การ ปลูกพืชผลโดยเฉพาะอย่างยิ่งการปลูกข้าวทำได้ปีละครั้งเดียวเท่านั้น การเป็นหุบเขามีที่ราบ เล็กน้อยเป็นช่วง ๆ ทำให้เกิดการทำนาแบบขั้นบันไดผสมไปกับการทำนาบนที่ราบขนาดเล็ก

แต่เดิมพื้นที่บริเวณนี้มีเขตของการบริหารค่อนข้างกระจาย การรวมชุมชนโดยนโยบายรัฐบาลทำให้เขตนี้มีลักษณะที่ชัดเจนขึ้น โซนที่เรียกว่า เอจิโกะ-ทสึมะริ ประกอบด้วยเมืองจำนวน 6 เมือง นอกเหนือจากการบริหารที่ชัดเจนขึ้นยังทำให้เขตต่าง ๆ มีความชัดเจนในตัวเอง อย่างไรก็ตามเขตนี้ก็มีปัญหาแบบเดียวกันกับที่ชนบทในประเทศญี่ปุ่นพบเจอนั่นคือ จำนวนประชากรที่ลดลงเนื่องจากคนหนุ่มสาวไปหางานทำในเมืองใหญ่ คนที่ยังอยู่ก็คือประชากรสูงวัย ในจำนวนประชากรรวม 75,000 คน เป็นผู้สูงอายุเกิน 65 ปี ราวร้อยละ 30 ปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ การไม่มีทารกและเด็กซึ่งส่งผลให้โรงเรียนจำนวนหนึ่งต้องปิดตัวลง อาคารสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับคนสูงวัยและเด็ก รวมถึงบ้านเรือนที่ถูกละทิ้งมีให้เห็นกระจายอยู่ทั่วไปในอาณาบริเวณนี้ ก่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ไม่เจริญในการใช้ชีวิต¹

ในเมื่อวิถีแห่งเกษตรกรรมเป็นหัวใจของย่านนี้ การขาดประชากรรุ่นเยาว์ที่จะสืบทอดความรู้จึงเป็นปัญหาใหญ่ การเกษตรแบบเฉพาะเจาะจงของย่านนี้คือการเกษตรในช่วงฤดูร้อนสั้น ๆ เพราะฤดูหนาวยาวนานและหิมะตกหนาแน่น นอกจากนั้นการที่พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเนินเขาและภูเขา การทำนาขั้นบันไดจึงเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่ตกทอดกันมายาวนาน ความรู้ส่วนนี้กำลังจะขาดหายไปเนื่องจากส่งต่อไม่ได้ (ภาพที่ 1-8)

เทศกาลศิลปะ 3 ปีครั้ง

จากพื้นฐานข้างต้นจึงเกิดความคิดที่จะจัดเทศกาลศิลปะขึ้น โดยพื้นฐานแล้วเทศกาลศิลปะดูไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องวัฒนธรรม แต่ในประเทศญี่ปุ่นมีตัวอย่างแบบนี้หลายแห่ง อย่างไรก็ตามการก่อรูปเทศกาลศิลปะที่นี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย แฟรม คิตะกะวะ (Fram Kitagawa) ผู้อำนวยการเทศกาลเล่าไว้อย่างน่าฟังในหลายประเด็น

ประเด็นแรกคือในแง่ว่าศิลปะในเทศกาลจะเกี่ยวข้องกับอะไร คิตะกะวะและทีมงานคิดว่าต้องเป็นเรื่อง มนุษย์กับธรรมชาติจะสัมพันธ์กันอย่างไรถึงจะดี จากนั้นใช้แนวคิดเป็นตัวบ่งชี้มองหาพื้นที่ต้นแบบที่จะติดตั้งงานศิลปะ² พื้นฐานความคิดแบบญี่ปุ่น คือมนุษย์มีความรู้สึกกับองค์ประกอบต่างๆ ในธรรมชาติที่หลากหลายกลายมาเป็นความรู้สึก เฉพาะที่เอจิโกะ-ทสึมะรินี้ หมู่บ้านภูเขาหรือสะโตะยะมะที่โอบล้อมมนุษย์เอาไว้เป็นตัวสร้างความรู้สึก

นอกจากนี้ งานศิลปะควรจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือกันของศิลปินกับคนในท้องถิ่น บนพื้นที่ที่แตกต่างกัน แนวศิลปะที่แตกต่างกันและรุ่นคนที่แตกต่างกัน ศิลปินต้องไปทำงานบนพื้นที่ของคนอื่นไม่ใช่พื้นที่แกลลอรีที่คุ้นเคยหรือควบคุมได้ด้วยตัวเอง ต้องสื่อสารกับคนในท้องถิ่น เพื่อจัดการสถานการณ์ต่าง ๆ ในการสร้างงาน ศิลปินต้องแสวงหาความร่วมมือจากคนที่แตกต่างหลากหลายให้ได้มากที่สุดแล้วสร้างงาน ไม่ใช่คิดงานสร้างงานของตัวเองจนเรียบร้อย แล้วค่อยมองหาพื้นที่เพื่อจัดแสดง

นอกจากนี้งานศิลปะยังควรตั้งอยู่บนรากฐานของลักษณะเฉพาะของแต่ละท้องถิ่น เอจิโกะ-ทสึมะริมีชุมชนตั้งถิ่นฐานอยู่ประมาณ 200 ชุมชน เทศกาลศิลปะอาศัยรากของชุมชนทั้งหมด แล้วพยายามค้นพบลักษณะเฉพาะที่เป็นท้องถิ่น (local) ในขณะที่ศิลปินก็อาศัยมุมมองที่เป็นสากลกว่า (global) พยายามเชื่อมโยงทั้งชุมชนที่อยู่ใกล้ ๆ และชุมชนห่างไกล พยายามจะให้มีการศิลปะอยู่ในทุก ๆ ชุมชน ตามลักษณะเฉพาะของพื้นที่และวัฒนธรรม

คิดจะทะเลาะว่าช่วงเริ่มต้นคุยกันครั้งแรกมีแต่ความวุ่นวาย ความคิดแรกเริ่มจะจัดงานแบบครั้งเดียวเล็ก แต่ระหว่างการคุยกัน ผู้อำนวยการเล่าว่าเหมือนกับสำนวนญี่ปุ่นที่ว่า นอนเตียงเดียวแต่ฝันคนละเรื่อง (同床異夢) ในบรรดาเมืองทั้ง 6 โทะคะมะจิดูจะเป็นที่เดียวที่กระตือรือร้นอยากทำที่สุด แต่เมืองอื่น ๆ ยังไม่ค่อยรู้สึกมีส่วนร่วมเท่าไรนัก เหตุผลนั้น คิดจะทะเลาะบอกว่าตัวเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ เหมือนกับว่ามีประวัติศาสตร์บางอย่างที่แตกต่างกัน³

ในขั้นแรกประชุมสรุปแผนงาน Echigo-Tsumari Art Necklace Plan ซึ่งมีสี่ขั้นตอน
หนึ่ง การประกวดภาพถ่ายและข้อเขียนเกี่ยวกับเอจิโกะ-ทสึมะริ เฉพาะในปีนั้นมีคนส่งผลงานเข้ามาร่วม 3,114 ชิ้น มีการจัดตั้งกรรมการขึ้นมาตัดสินงานจากฝั่งมืออาชีพหลายท่าน งานนี้เพื่อสร้างให้เห็นว่าย่านนี้มีความสวยงามและลักษณะเด่นอย่างไร

สอง สร้าง “เส้นทางแห่งดอกไม้” เชื่อมโยงแต่ละเมือง แต่ละชุมชนเข้าด้วยกัน

สาม สร้างฐานของกิจกรรมและการอำนวยความสะดวก ซึ่งประกอบด้วยหลายอาคารในหลากหลายเมือง อาคารในแผนที่ปรากฏขึ้นในภายหลังก็คือ เช่น Nobutai Snow Land Agrarian Culture Center หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า “โนบุไต” ที่ เมืองมะทสึได, Echigo-Matsunoyama Museum of Natural Science ที่เมืองมะทสึโนะยะมะ, Echigo-Tsumari Satoyama Museum of Contemporary Art-Kinare ที่โทะคะมะจิ เสร็จในภายหลัง, House of Light ที่เป็นบ้านพักค้างคืนติดตั้งผลงานของ James Turrel

สี่ จากนั้นสร้างเทศกาลศิลปะสามปี Echigo-Tsumari Art Triennale

เพื่อบรรลุเป้าหมายในแผนงานดังกล่าว มีการประชุมปรึกษาหารืออย่างเข้มข้นเพื่อแสวงหาความร่วมมือจากทุกฝ่าย มีการอธิบายซ้ำแล้วซ้ำอีกในทุก ๆ ชุมชนที่คิดจะจะไปร่วมประชุม การประชุมทุกขนาดตั้งแต่กลุ่มย่อย ๆ แบบ 4-5 คนไปจนการประชุมแบบเป็น 100 คน แต่แรกคิดจะตัวเองก็ไม่มั่นใจว่าจะทำหรือทำได้ ก็เลยยิ่งยากในการสื่อสาร⁴ คำถามประมาณว่าจะ “สร้างเมืองด้วยศิลปะมันเป็นไปได้ ถ้ามีตัวอย่างก็ยกมาให้ดูหน่อย” นั้นปรากฏอยู่เรื่อย ๆ แต่แม้กระนั้นก็ตามก็มีการประชุมลักษณะนี้อยู่ราว 2,000 ครั้งใน 4 ปีครึ่ง ตอนแรกก็ว่าจะจัดครั้งแรกในค.ศ.1999 แต่เลื่อนไปจนค.ศ.2000

ปัญหาที่การเตรียมงานยาวนานและเลื่อนออกจากการกำหนดการเดิมนั้น คิดจะลงประมวลดูภายหลังพบว่าเกิดจากเหตุผลหลายอย่าง เช่น ช่วงเวลานั้นยังไม่รู้ว่ามีตัวอย่างเมือง เช่น Nantes หรือ Newcastle ที่อาศัยศิลปะและวัฒนธรรมเป็นตัวกระตุ้นสร้างเมืองเรียกว่า Creative City ก็เลยไม่มีตัวอย่างที่จะเทียบเคียง สร้างความเข้าใจร่วมกันได้ยาก นอกจากนี้ก็เป็นข้อหาทั่ว ๆ ไป เช่น ศิลปะเปลืองเงินและที่แรงสุดก็คือศิลปะร่วมสมัยเข้าใจยาก เป็นต้น

แม้กระทั่งเมื่อเปิดงานครั้งแรกไปแล้วประมาณ 10 วัน แต่จำนวนคนมาดูไม่เป็นไปอย่างที่หวังไว้ มีการประชุมเกิดขึ้น มีคำถามจำนวนมาก เช่น ไม่มีคนมาดูเลย รถบัสมีแต่ความว่างเปล่า จะเอางานมารวมไว้ในที่เดียวคนดูจะสะดวกกว่าไหม จะทำตอนนี้ยังทันนะ ฯลฯ แต่สุดท้ายก็ผ่านไปได้ โดยมีตัวเลขผู้เข้าชมเทศกาลในปีแรกคือ 162,800 คน และตัดสินใจว่าจะทำต่อเป็นแบบเทศกาล 3 ปีครั้ง และมีการก่อตั้งองค์การความร่วมมือแบบไร้ผลกำไรเอจิโกะทสึมะริ สະໂຕະຍະມະ (NPO 法人越後妻有里山協働機構) ขึ้นมาเป็นองค์กรกลางรับผิดชอบการจัดงาน

การจัดเทศกาลศิลปะ

เทศกาลศิลปะเอจิโกะ-ทสึมะริมีชื่อเต็มในภาษาอังกฤษว่า Echigo-Tsumari Art Triennale และมีชื่อในภาษาญี่ปุ่นว่า 大地の芸術祭 道後三島 ไรจิโนะเกะทสึชิ แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “เทศกาลศิลปะแห่งโลกที่ยิ่งใหญ่” ชื่อเทศกาลมีความหมายเชิงสัญลักษณ์กับงานและวิธีการจัดตั้งจะได้เห็นต่อไป อาณาบริเวณที่ใช้สำหรับการจัดงานครอบคลุม 6 เมือง คือ คะวะนิชิ โทะคะมะจินะคะสะโตะ ทสึนัน มะทสึโนะยะมะ มะทสึได (Kawanishi, Tokamachi, Nakasato, Tsunan, Matsunoyama, Matsudai) รวมทั้งสิ้นหกเขต ขนาดรวมกันทั้งสิ้นประมาณ 760 ตาราง

กิโลเมตร ทำให้เทศกาลนี้กลายเป็นหนึ่งในเทศกาลศิลปะที่ใหญ่ที่สุดในโลกในแง่ของขนาดพื้นที่ที่เข้าร่วม เทศกาลนี้เริ่มต้นครั้งแรกในค.ศ. 2000 และจัดทุก 3 ปี ใน ค.ศ.2003 (ครั้งที่ 2), 2006 (ครั้งที่ 3), 2009 (ครั้งที่ 4), 2012 (ครั้งที่ 5) และในปีที่ทำวิจัยคือ ค.ศ.2015 (ครั้งที่ 6)

“ศิลปะมีพลังที่จะค้นพบพื้นที่ ซึ่งคือการค้นพบรากที่หลากหลายของพื้นที่แล้วแสดงออก ต้องไม่ใช่งานที่ติดตั้งที่ไหนก็ได้ ดูที่ไหนก็ได้ ในพื้นที่นี้และในเวลานี้ที่จะเกิดการสะท้อน งานศิลปะที่จะทำให้เห็นศักยภาพของพื้นที่ ในแต่ละหมู่บ้านภูเขามีวิถีชีวิตและร่องรอยหลากหลายเห็นได้ชัด คนท้องถิ่นอาศัยศิลปะเป็นตัวร่วมประเพณีกับคนที่มาดูศิลปะ นำเอาความภาคภูมิใจในพื้นที่ของตนเองกลับมา⁵

...ต้องการออกจากลูกบาศก์ขาว นำศิลปะลงไปอยู่ในชีวิตประจำวันและวิถีวัฒนธรรม ไม่ใช่แค่กิจกรรม ประติมากรรมหรือหัตถกรรมเท่านั้น แต่จะนำเอาวัตถุจากเกษตรกรรม จากวิถีชีวิต วัตถุที่ไม่ใช่ศิลปะนำมาคิดให้เป็นศิลปะ นำเอาที่อยู่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม มาเป็นศิลปะที่กินได้ อยู่ค้างคืนได้ เป็นพื้นที่กิจกรรมที่เฉพาะเจาะจง”

ในการคัดเลือกศิลปินและโครงการศิลปะที่เข้าร่วมโครงการครั้งแรก มีการตั้งเป็นรูปแบบที่ปรึกษา 6 คนจากนานาชาติ อภินันท์ โปษยานนท์ซึ่งขณะนั้นเป็นรองศาสตราจารย์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นหนึ่งในคณะกรรมการชุดนี้ด้วยและได้เขียนบทความที่กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือรวมงานเทศกาล⁶

ในแง่เวลา การเลือกจัดงานในช่วงฤดูร้อนก็ด้วยหลายเหตุผล นอกเหนือจากว่าฤดูหนาวแถบนี้จะเดินทางไปไหนมาไหนไม่ค่อยได้ กิจกรรมในชีวิตแถบนี้ในฤดูร้อนเป็นเรื่องที่สนุกสนานที่สุด ข้าวโคะชิชิคะริ หนึ่งในข้าวญี่ปุ่นพันธุ์ที่อร่อยที่สุดอันเป็นของมีชื่อของจังหวัดนิกะตะก็ปลูกและจะเก็บเกี่ยวกันในระหว่างนี้ มีข้าวอร่อย ๆ ให้ทาน มีพืชผักในฤดูกาล มีสัตว์ต่าง ๆ ใหญ่เล็กไปจนกระทั่งแมลงออกมาเร่ร่อน ต้นไม้ ใบไม้ ดอกไม้เขียวขจี และเต็มไปด้วยสีสัน การเกษตรไม่ยุ่งเกินไป กลีกรต่าง ๆ มีเวลาพอที่จะสร้างกิจกรรมต่าง ๆ ได้

นอกเหนือจากการมีศูนย์กลางเป็นอาคารเช่นพิพิธภัณฑ์หรือศูนย์วัฒนธรรม (ซึ่งยังไม่ได้ก่อสร้างในครั้งแรกเนื่องจากความไม่แน่ใจว่างานจะประสบความสำเร็จหรือไม่ เมื่องานครั้งแรกจบแล้วจึงค่อย ๆ ทอยสร้างอาคารต่าง ๆ ในเทศกาลครั้งที่สอง ค.ศ. 2003) หนึ่งในเป้า

หมายของเทศกาลนี้คือการใช้ศิลปะเข้าไปปลุกชีวิตของอาคารที่ถูกทิ้งร้าง ทั้งโรงเรียน อาคารสาธารณะต่าง ๆ ทำให้กลายเป็นเหมือนพิพิธภัณฑ์ศิลปะและโรงแรมค้างคืน โดยมีความหวังว่าการติดตั้งงานศิลปะช่วยปลุกความทรงจำและองค์ความรู้ของพื้นที่เหล่านี้ขึ้นมาอีกครั้งแล้วนำสู่อนาคต

แนวคิดอีกอันหนึ่งที่สำคัญก็คือ การนำศิลปะไปจัดวางไว้ในชุมชนต่าง ๆ ทำให้เกิดระยะห่างระหว่างงานชิ้นหนึ่งกับอีกชิ้นหนึ่ง เรียกได้ว่า “งานศิลปะเป็นเทพผู้พิทักษ์ของนักเดินทาง” (ภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า 道祖神 dōsojin) นักเดินทางที่มาชมงานศิลปะเท่ากับได้เดินทางไปในโลกธรรมชาติไปในตัว การเกิด “ประสบการณ์” กับสภาพแวดล้อมของโลกด้วยตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของการชมศิลปะที่นี่ กลิ่นของหญ้า ผีเสื้อที่ข่มเหงือ สายลมที่ลู่ไลโบหน้า เหล่านกและแมลงเล็ก ๆ สัตว์ตัวน้อย ๆ เดินต่อไปเห็นทุ่งนา เมื่อเข้าไปในชุมชนเห็นดอกไม้ที่ปลูกไว้ เมื่อนักเดินทางเปิดสัมผัสทั้งห้า ก็จะสัมผัสได้ถึงโลกธรรมชาติทั้งมวล สัมผัสเวลาที่เคลื่อนผ่านไป การชมศิลปะ แต่ละชิ้นจึงไม่ใช่แค่การชมศิลปะแต่เป็นการสัมผัสถึงชีวิตและวัฒนธรรมของท้องถิ่น ของชุมชนด้วยการชมงานศิลปะ = การค้นหา เพื่อให้ ธรรมชาติ คน ศิลปะ ถักทอเข้าด้วยกัน⁷

ตัวอย่างผลงานศิลปะที่ได้ไปศึกษา

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นและลักษณะเฉพาะดังที่ได้กล่าวไว้ตอนต้น จากนั้นได้เดินทางไปทำการศึกษาศิลปะจากสถานที่จริง ลักษณะการติดตั้ง กิจกรรม อย่างไรก็ตาม งานศิลปะในเทศกาลปี ค.ศ. 2015 มีประมาณ 200 ชิ้น (เฉพาะที่ติดตั้งใหม่ใน ค.ศ. 2015 ประมาณ 180 ชิ้น) จึงต้องเลือกดูเฉพาะที่คิดว่ามีความสำคัญ ยกตัวอย่างเช่นในพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยเอะจิโกะ-ทสึมะริ สะโตะยะมะ-คินะระ (Echigo-Tsuumari Satoyama Museum of Contemporary Art- KINARE (เรียกย่อ ๆ ว่า คินะระ)) ก็ติดตั้งงานไว้หลายสิบชิ้น ผู้วิจัยเลือกที่จะเดินทางไปศึกษางานศิลปะชิ้นที่เข้าถึงยากด้วยเพื่อทดสอบว่าการติดตั้งงานศิลปะในชุมชนที่ห่างไกลจากเส้นทางสัญจรปกติมาก ๆ จะดึงดูดผู้ชมได้หรือไม่ ด้วยวิธีใด และงานเหล่านั้นมีความหมายสัมพันธ์กับท้องที่ที่ติดตั้งงานหรือไม่ และการนำเสนอในบทความนี้ก็ได้อ้างอิงจากส่วนหนึ่งที่ได้ศึกษางานจริงเท่านั้น ไม่สามารถรายงานทั้งหมดได้⁸

ในแง่ของการจัดการ พื้นที่เมืองทั้งหกเมืองในเขตเอจิโกะ-ทสึมะริถูกแบ่งออกเป็นสิบโซน แต่ละโซนจะมีผลงานศิลปะจับกลุ่มกันไปดังนี้ (ภาพที่ 9-10)

1. Ubusuna/ Gejoutobitari
2. Kinare/ และบริเวณเมือง Tokamachi
3. บริเวณ Museum of Picture Book Art และทิศใต้ของเมือง Tokamachi
4. บริเวณ House of Light กับ Kawanishi
5. บริเวณ Kiyotsusouko Museum และ Nakasato
6. บริเวณ Nobutai/ Matsudai
7. บริเวณ Asatte Shinbunsha/ MinekataYamadaira
8. บริเวณ Australia House/ Nunogawa
9. บริเวณ Kyororo/ Matsunoyama
10. บริเวณ Asia Geijutsu Mura/ Tsunan ⁸

นอกเหนือจากการเดินทางชมศิลปะด้วยตนเองด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น รถไฟ รถบัส แท็กซี่ และมีเพื่อนชาวญี่ปุ่นมาช่วยขับรถให้หนึ่งวัน ผู้วิจัยได้ร่วมเดินทางกับ Kitagawa Fram Mystery Tour ซึ่งเป็นทัวร์ที่จัดขึ้นโดยผู้อำนวยการและท่านได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำชมด้วยตัวเอง ทัวร์นี้พาไปชมงานที่ถือเป็นงานเด่นของเทศกาลใน ค.ศ. 2015 หลายชิ้นซึ่งรวมถึงงานของนาวิน ลาวัลย์ชัยกุล ศิลปินไทยด้วย (ภาพที่ 11)

ตอนท้ายของทัวร์เป็นการร่วมชมกิจกรรมการแสดง Performance Art ที่อาคารโนบุไต ที่ใช้เวลาตั้งแต่ประมาณ 18.00-20.00 น. ลักษณะการแสดงเป็นการเต้นของกลุ่มศิลปินบวกับละคร มีการนำเครื่องดนตรีแบบญี่ปุ่นดั้งเดิม เช่น กลองไทโกะ ขลุ่ย ซอ ฯลฯ มาร่วมด้วย งานชิ้นนี้เป็นแบบที่มีบทร้องและบทสนทนา สถานที่จัดแสดงเป็นใต้ถุนของอาคารโนบุไตที่มีขนาดใหญ่ ใต้ถุนอาคารนี้เปิดโล่งจากทุกทิศทางรวมถึงด้านหลังเวทีด้วย ดังนั้นคณะละครอาศัยประโยชน์จากจุดเด่นนี้ทำการก่อสร้างหุ่นฟางรูปคนขนาดใหญ่ (ดูจากสายตาสองกว่า 5 เมตร) เมื่อละครเข้าสู่ช่วงจบซึ่งมีดสนิทแล้ว มีการเผาหุ่นฟางนี้ลุกโชนขึ้นในความมืด เป็นส่วนหนึ่งของฉากจบ

ในการนำเสนอตัวอย่างผลงานศิลปะจะแบ่งกลุ่มตามลักษณะพื้นที่ที่ติดตั้งผลงาน 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ใช้พื้นที่โล่งของเมืองหรือพื้นที่ตามธรรมชาติทำการติดตั้งผลงาน

งานศิลปะกลุ่มนี้จะอาศัยพื้นที่ของเมืองหรือชานเมืองเป็นตัวสร้างงาน พื้นที่เมืองนั้นบางครั้งเป็นอาคารเก่าที่ยังมีการใช้สอยอยู่แต่เปลี่ยนหน้าที่มารองรับงานศิลปะชั่วคราว หรือบางครั้งมีการสร้างอาคารใหม่ หรือในบางกรณีก็ติดตั้งลงไปบนพื้นที่เมืองที่คาดว่าน่าจะมีความหมายกับงานศิลปะ เช่น ลานกว้าง สวนสาธารณะ เป็นต้น ส่วนพื้นที่ชานเมืองของเมืองต่าง ๆ ในเขตเอจิโกะ-ทสึมะวรีในญี่ปุ่นนั้นมีลักษณะพิเศษ เนื่องจากพหุพื้นที่เมือง (ซึ่งมีขนาดเล็ก) ก็จะกลายเป็นทุ่งนาหรือเป็นป่าซึ่งมักจะเป็นภูเขาขนาดย่อมหรือขนาดใหญ่ไปเลย พื้นที่นี้จึงกำลังระหว่างการใช้สอยปกติกับการเป็นพื้นที่พิเศษ เช่น เป็นที่ตั้งศาลชินโต หรือเป็นป่าที่ล้อมรอบไม่ค่อยมีใครเข้าไปยุ่งเกี่ยว เป็นต้น

1.1 Yusuke Asai

CHOMA

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2015

ที่ตั้ง : ระหว่างสถานีรถไฟโทคะมะจิกับคินะระ

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานี ประมาณ 10 นาที

ศิลปินอาศัยลานข้างถนนช่วงเชื่อมต่อระหว่างสถานีหลักของเมืองโทคะมะจิ กับคินะระ วาดเป็นรูปทรงต่าง ๆ อยู่เต็มพื้นที่ รูปทรงสีขาวจากสี (สีที่ใช้ในการระบายทางม้าลาย) ได้รับแรงบันดาลใจมาจากผ้าสำหรับกิโมโนประเภทหนึ่งที่ใช้เส้นใยเรียกว่า โจมะ (choma) ซึ่งเป็นเส้นใยที่ขึ้นชื่อเรื่องความยาวและความเหนียว เมืองโทคะมะจิ ที่ตั้งของงานนี้มีประวัติศาสตร์ของการผลิตเส้นใยและผ้าประเภทนี้ที่มีชื่อเสียงในอดีต รูปทรงและลวดลายต่าง ๆ ที่มีรายละเอียดมากพอที่จะทำให้ผู้ดูต้องค่อย ๆ เดินค้นหาไปที่ละจุด อย่างสนุกสนาน (ภาพที่ 12-13)

1.2 Hisago Sugiura and Tomoya Sugiura + Sugiura Laboratory, Showa Women's University

YAMANOUCHI

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2015

ที่ตั้ง : บนเนินเขา

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานีโทคะมะจิ ไปประมาณ 15 นาที จากนั้นได้ขึ้นเขาไปอีกราว 15 นาที

เพื่อจะชมงานติดตั้งชิ้นนี้ ผู้ชมจะต้องทำตัวราวกับนักจาริกเดินทางแสวงบุญชาวชินโต เมื่อเดินใต้เขาเล็กผ่านศาลที่ชื่อสุวะจินจะ (Suwa Jinja) ° ขึ้นไปจึงจะพบกับสวนสาธารณะที่ล้อมรอบไปด้วยป่าอันเขียวชอุ่ม ที่ลานสวนนี้เองเป็นที่ตั้งของงานศิลปะที่มีชื่อว่า ยะมะโนะอุจิ ผู้ชมจะพบตัวเองอยู่ตรงหน้าผืนผ้าสีขาวขนาดใหญ่กว่าตัวคนหลายร้อยผืนที่ซึ่งลอยอยู่อย่างไร่น้ำหนักกับต้นไม้ในสวนนั่นเอง ผืนผ้าขาวบางพลิ้วตัวเบา ๆ กับสายลมอ่อน ๆ ของฤดูร้อนชักชวนให้เดินลัดเลาะเข้าไปในระหว่างผืนผ้าต่าง ๆ จนกระทั่งไปสู่ดปลายที่ลานกว้างที่มีผืนผ้าแขวนอยู่เห็นได้จากระยะไกล (ภาพที่ 14-16)

1.3 Ilya & Emilia Kabakov

THE ARCH OF LIFE

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2015

ที่ตั้ง : บนเนินเขา

วิธีเดินทาง : เดินใต้เนินเขาขึ้นไปประมาณ 15 นาที

โค้งแห่งชีวิตเป็นงานชิ้นที่สองที่ศิลปินสร้างไว้ในโครงการนี้ ศิลปินเปรียบเทียบชีวิตกับรูปทรงที่อยู่บนโค้ง 5 รูป จากซ้ายมือ รูปสี่เหลี่ยมคนในไข่ รูปวัยเยาว์ คนแบกก่องแสงตรงกลาง คนปีนกำแพง ไปจนกระทั่งคนสิ้นแรงทางขวามือ ความหมายของชีวิตอยู่ที่ใดเป็นคำถามหลักของงานชิ้นนี้ การเดินใต้เขาขึ้นไปช่วยให้การชมสนุกขึ้น แฟรม คิตะกะวะเคยจัดการเที่ยวชมธรรมชาติเดินไปศึกษาต้นไม้ในแถบภูเขาที่จบลงด้วยการชมผลงานชิ้นนี้ เป็นการผสมผสานการศึกษารวมชาติกับการศึกษาศิลปะเข้าด้วยกันอย่างน่าสนใจ (ภาพที่ 17)

1.4 Yayoi Kusama

TSUMARI IN BLOOM

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2003

ที่ตั้ง : บนเนินเล็ก ๆ ข้างสถานีรถไฟมะทสึได หน้าอาคารโนมุโตะ (ภาพที่ 18)

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานี ประมาณ 2 นาที

ในผลงานที่ศิลปินบอกว่าเป็นประติมากรรมกลางแจ้งที่ตัวเองชอบที่สุด งานประติมากรรมที่เต็มไปด้วยสีสันแบบยะโยะอิตั้งตระหง่านอยู่ระหว่างสถานีรถไฟกับอาคารโนมุโตะ รูปทรงและสีที่สนุกสนานสดใส เดินชมได้โดยรอบเป็นจุดสนใจสำคัญของเทศกาลมาตั้งแต่แรกสร้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็ก ๆ ที่ลานนี้กลายเป็นที่วิ่งเล่นก่อนจะเข้าสู่ตัวอาคาร (ภาพที่ 19-21)

กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่อาศัยพื้นที่พิพิธภัณฑ์เป็นที่ตั้งตัวผลงาน

ผลงานในกลุ่มนี้นั้น มักจะมีชิ้นเล็กและเปราะบางไม่สามารถอยู่นอกอาคารได้และมักจะใกล้เคียงกับความหมายของศิลปะแบบพื้นฐานที่สุดเพราะประกอบไปด้วย จิตรกรรม ประติมากรรม และงานติดตั้งแบบที่ต้องอาศัยเทคนิคหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

2.1 Cai Guo Qiang

PENG LAI / HOURAI

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2015

ที่ตั้ง : ลานและภายในพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยเอจิโกะ-ทสึมะริ สะโตะยะมะ-คินะระ (Echigo-Tsumari Satoyama Museum of Contemporary Art-Kinare)

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานีรถไฟโตะคะมะจิ ประมาณ 10 นาที

ข่าย กว้าง ใช้องค์ประกอบหลายแบบรวมกันเป็นผลงานเดี่ยว ที่พิพิธภัณฑ์มีลานกลางแจ้งกว้างที่สวยงามอยู่แล้ว ศิลปินจัดวางภูเขาครึ่งซีกขนาดใหญ่บนลานที่ขังน้ำท่วมขังใสสะอาด ภูเขาเมื่อดูจากด้านหนึ่งจะสวยงามแบบภูเขาน้ำอยู่สบาย มีต้นไม้หนาพันธุ์ น้ำตกไหลลงสระน้ำ เชื่อมโยงกันคือเรือมดจากฟางขนาดต่าง ๆ จำนวนมากลอยอยู่ที่ระเบียงของพิพิธภัณฑ์ เรือเหล่านี้มีรูปทรงที่หลากหลาย ทั้งเรือแบบชาวบ้านหาปลา เรือขนาดใหญ่ ไปจนกระทั่งเรือรบ นอกจากนี้ศิลปินชักชวนเด็ก ๆ ในท้องถิ่นมาร่วมกันตัดกระดาษเป็นรูปทรงต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปสัตว์ที่มีทั้งนก ปลา ฯลฯ จากนั้นวางลงบนพื้นผ้าไปกบสีที่เตรียมไว้ แล้วทำการจุดระเบิดที่ระเบียงพิพิธภัณฑ์นั่นเอง เมื่อควันระเบิดจางลง รูปทรงที่ตัดโดยเด็ก ๆ ผนึกลงบนแคนวาสกับกลุ่มสีต่าง ๆ กลายเป็นภาพวาดที่จัดแสดงอยู่ผนังหนึ่งของระเบียง¹⁰ (ภาพที่ 22-25)

2.2 Koichi Kurita

SOIL LIBRARY NIIGATA

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2012

ที่ตั้ง : ภายในพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยเอจิโกะ-ทสึมะริ สะโตะยะมะ, คินะระ (Echigo-Tsumari Satoyama Museum of Contemporary Art, Kinare)

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานีรถไฟโตะคะมะจิ ประมาณ 10 นาที

งานชิ้นนี้เป็นการรวบรวมดินจากแหล่งต่างของจังหวัดนิกะตะจำนวน 576 ชนิดที่แตกต่างกัน จัดใส่ในขวดขนาดเล็กเรียงต่อกันตามโทนสี ดินเหล่านี้มาจากทั้งท้องทุ่งนาและหน้าผาบนภูเขา

การจัดเรียงอย่างเรียบง่ายแต่น่าสนใจในตัวเอง (ภาพที่ 26)

2.3 Josep Maria Martin

MUSEUM OF THE CONSTELLATION FAMILIES OF MATSUDAI PEOPLE

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2003

ที่ตั้ง : ระหว่างสถานีมะทลีไดกับอาคารโนบูไต

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานีมะทลีได ประมาณ 2 นาที

ในผลงานชิ้นนี้ศิลปินตั้งแท่งไม้ 1,470 แท่งเชื่อมต่อระหว่างสถานีรถไฟกับตัวอาคารโนบูไต สีของไม้แต่ละแผ่นเลือกโดยแต่ละครอบครัวในชุมชน โดยที่บนปลายไม้มีชื่อสกุลของแต่ละครอบครัวติดอยู่ ที่สุดปลายของงานมีวิดีโอครอบครัวแสดงท่าทางต้อนรับผู้มาเยือน เป็นหนึ่งในงานที่แฟรม คิตะกะวะบอกว่าคนในท้องถิ่นชอบมากที่สุดเนื่องจากมีชื่อของบ้านและวิดีโอที่มีตัวเองอยู่ (ภาพที่ 27)

2.4 Tsuyoshi Ozawa

KAMABOKO TYPE STOREHOUSE PROJECT

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2003-2015

ที่ตั้ง : หน้าอาคารโนบูไต

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานีมะทลีได ประมาณ 2 นาที

อาคารเก็บผลผลิตในท้องถิ่นเอจิโกะ-ทสึมะริที่มีรูปร่างพิเศษเห็นได้เด่นชัดในสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังคาที่ออกแบบให้โค้งเพื่อให้หิมะไหลผ่าน ไม่กักเก็บด้านบน ในงานชุดนี้ศิลปินย่อส่วนอาคารดังกล่าวเป็นขนาดต่าง ๆ ตั้งเรียงกันแล้วจัดแสดงเนื้อหาภายในที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ (ภาพที่ 28-29)

2.5 Ilya & Emilia Kabakov

THE RICE FIELD

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2000

ที่ตั้ง : ในอาคารโนบูไตและบนนาขั้นบันไดด้านข้างอาคารโนบูไต

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานี ประมาณ 2 นาที

งานชิ้นนี้เป็นการผลิตผลงานระหว่างประติมากรรมติดตั้งบนนาข้าวขั้นบันไดจริงกับบทกวีในรูปของตัวอักษรโลหะหล่อ ผู้ชมสามารถชมประติมากรรมอย่างใกล้ชิดบนนาขั้นบันไดหรือจะมายืนมองจากจุดที่กำหนดไว้บนอาคารโนบูไตก็ได้ บทกวีเป็นการกล่าวถึงวิถีชีวิตที่เกี่ยวพันกับ

ฤดูกาล (ภาพที่ 30-31)

2.6 Koji Yamamoto

PHLOGISTON

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2012

ที่ตั้ง : ภายในพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยเอจิโกะ-ทสึมะริ สะโตะยะมะ, คินะระ (Echigo-Tsumari Satoyama Museum of Contemporary Art, Kinare)

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานีรถไฟโตะคะมะจิ ประมาณ 10 นาที

ศิลปินสร้างผลงานประติมากรรมจากการเผาไม้ในท้องถิ่นให้กลายเป็นถ่าน ไม้ที่ถูกเลือกมาจากต้นไม้ในท้องถิ่นนั้นเอง รูปทรงที่เกิดขึ้นสะท้อนทั้งธรรมชาติและสะท้อนถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นด้วย (ภาพที่ 32)

กลุ่มที่ 3 กลุ่มงานศิลปะที่สร้างอาคารของตัวเองขึ้นมา

เทศกาลนี้นับสถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นอยู่ในรายการของงานศิลปะและมีอยู่ในรายการในเว็บไซต์และในหนังสือแนะนำด้วย แต่อย่างไรก็ตามในอาคารเหล่านี้มักจะจัดแสดงงานศิลปะในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอยู่เสมอ โดยส่วนใหญ่เนื้อหาจะสอดคล้องกับเป้าหมายของอาคารตั้งแต่แรก เช่น กรณี Echigo-Matsunoyama Museum of Natural Science ที่ตัวอาคารมีเป้าหมายเพื่อกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ของเด็กในแง่ของการศึกษาธรรมชาติของย่านนั้น แต่ก็มีการจัดนิทรรศการที่มีเนื้อหาไฟท์สอยู่ที่ธรรมชาติของย่านนั้น เช่น ต้นไม้ ใบไม้ แมลง ฯลฯ แต่บางครั้งก็เป็นอาคารของตัวเองโดยเฉพาะไม่แสดงเนื้อหาอื่น ๆ เช่น House of Light เป็นต้น

3.1 Takaharu Tezuka + Yui Tezuka

TOKAMACHI INDUSTRY AND CRAFT CENTER “IKOTE”

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2015

ที่ตั้ง : ในเมืองโตะคะมะจิ

วิธีเดินทาง : เดินจากสถานีรถไฟโตะคะมะจิ ประมาณ 10 นาที

อาคารที่สร้างขึ้นบนพื้นที่ว่างในเมืองเป็นอาคารสองชั้น ชั้นล่างเป็นร้านอาหารและร้านกาแฟ ชั้นบนเป็นส่วนจัดแสดงนิทรรศการที่วาดด้วยชีวิตของคนในย่านนี้ สิ่งของที่จัดแสดงมีลักษณะคล้ายพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นมากกว่าพิพิธภัณฑ์ศิลปะ (ภาพที่ 33-34)

3.2 Takaharu Tezuka and Yui Tezuka

ECHIGO-MATSUNOYAMA MUSEUM OF NATURAL SCIENCE

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2003

ที่ตั้ง : ในพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ธรรมชาติเอจิโกะ-มะทสึโนะยะมะ

วิธีเดินทาง : รถยนต์

สถาปัตยกรรมถูกออกแบบมาด้วยความต้องการหลักคือการมีหอคอยสำหรับดูสภาพแวดล้อมจากมุมสูงรวมกับส่วนที่เป็นอาคารสำหรับกิจกรรมของเด็กและห้องจัดแสดงขนาดกลาง ย่านมะทสึโนะยะมะอันเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์นี้มีหิมะตกหนัก ตัวอาคารจึงต้องใช้แผ่นเหล็กพิเศษที่สามารถรับน้ำหนักของหิมะที่สมอยู่บนอาคารได้ ภายในอาคารจัดแสดงนิทรรศการหมุนเวียนและมีกิจกรรมหลายประเภท หอคอยสูงเดินขึ้นไปสามารถเห็นวิวมุมสูงของย่านนี้ทั้งหมดได้ (ตัวอย่างการจัดแสดงเช่นภาพที่ 36-38) (ภาพที่ 35)

3.3 Yukiko Iwatani

SHOKUBUTSU NO KIMOCCHI WO KATACHI NI

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2015

ที่ตั้ง : ในพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ธรรมชาติเอจิโกะ-มะทสึโนะยะมะ

วิธีเดินทาง : รถยนต์

ประติมากรรมขนาดเล็กกว่าสิบชิ้นประกอบกันขึ้นจากวัสดุที่หาได้จากธรรมชาติจริง ๆ แล้วค่อยประดิษฐ์บรรจงก่อรูปวางที่น่าสนใจ ดูไปคล้ายสิ่งมีชีวิตประเภทใหม่ ๆ ได้ก่อกำเนิดขึ้นจากซากพืชต่าง ๆ แต่เห็นลักษณะความประณีตบรรจงแบบงานหัตถกรรมญี่ปุ่นแฝงอยู่ (ภาพที่ 36-38)

3.4 James Turrell

HOUSE OF LIGHT

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2000

ที่ตั้ง : อยู่ในโซน House of Light กับ Kawanishi

วิธีเดินทาง : รถยนต์

ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ตั้งแต่เทศกาลเมื่อ ค.ศ. 2000 ลักษณะรวมเป็นเหมือนบ้านสองชั้น ถ้าไปชมงานศิลปะในช่วงเวลากลางวันแบบปกติ ผู้ชมจะเข้าไปสู่ห้องโถงภายในบ้านชั้นสอง เมื่อนอนลงกับพื้นเสื้อตะตะมิตันหุ้มเข้ากลางห้อง หงายหน้าขึ้นหลังคาห้องจะค่อย ๆ เปิดออกเป็นช่องตรงกลางปล่อยให้แสงและสีเข้ามาสู่สายตาผู้ชม จุดเด่นของงานชิ้นนี้น่าจะอยู่ในยาม

เย็นที่ความเปลี่ยนแปลงของแสงสีภายนอกกับภายในตัดกันในรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนี้ถ้า
นอนค้างคืนยังสามารถดูสีและแสงที่ศิลปินจัดไว้ในห้องต่าง ๆ ของบ้านได้อีกด้วย (ภาพที่
39-40)

กลุ่มที่ 4 กลุ่มที่ใช้อาคารเก่าเป็นสถานที่ติดตั้งงาน

กลุ่มนี้จะใช้อาคารเก่าเช่นบ้านร้าง (เนื่องจากคนอพยพเข้าเมือง) โรงงานที่เลิกกิจการ หรือ
โรงเรียนที่ปิดเนื่องจากไม่มีปริมาณเด็กมากพอที่จะเรียน จุดเด่นของงานกลุ่มนี้ส่วนหนึ่งอยู่ที่
การอาศัยบริบททางประวัติศาสตร์ของอาคารนั้น ๆ มาเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหา แต่บางกรณี
ก็ไม่ได้ใช้แค่อาศัยบรรยากาศ เป็นต้น

4.1 Navin Rawanchaikul + Navin Production

THE SCHOOL OF AKAKURA

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2015

ที่ตั้ง : อาคารโรงยิมเก่าของโรงเรียนอะคะคุระ บันทูนา

วิธีเดินทาง : รถยนต์

ศิลปินไทยที่ไปร่วมแสดงงานในเทศกาลประจำปี 2015 ครั้งนี้คือนาวิน ลาวัลย์ชัยกุล งานชุด
นี้ติดตั้งอยู่ในโรงยิมเก่าของโรงเรียนที่ยกเลิกไปแล้วชื่อ โรงเรียนประถมศึกษาอะคะคุระ
(Akakura Elementary School) นาวินใช้เวลาเดินทางอยู่ในหมู่บ้าน พูดคุยกับคนในท้องถิ่น
บันทึกเป็นภาพยนตร์เพื่อจัดฉายในโรงยิมเก่า นอกจากนี้ยังเป็นภาพยนตร์ที่ว่าด้วยบิดาของ
ศิลปินที่เชียงใหม่และการใช้ชีวิตกับคู่ชีวิตชาวญี่ปุ่นที่เมืองฟุกุโอะกะ ภาพยนตร์ทั้งสามเรื่องนี้
ฉายอยู่ในจอภายในโรงยิมเก่าซึ่งด้านข้างเป็นจดหมายโต้ตอบระหว่างนาวินกับคนในหมู่บ้าน
เมื่อมองออกไปนอกโรงยิมจะเห็นภาพวาดรูปโค้งแบบเดียวกับภาพ School of Athens ใน
ภาพนั้นนาวินและทีมได้วาดภาพเหมือนของคนในหมู่บ้านจากภาพถ่ายที่ได้สะสมข้อมูลมา (ภาพ
ที่ 41-44)

4.2 Junichi Kurakake + Nihon University College of Art Sculpture Course

DAICHI NO OKURIMONO

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2006

ที่ตั้ง : ในบริเวณนุโนะกะวะ แคมปัส (Nunogawa Campus)

วิธีเดินทาง : รถยนต์

นุโนะกะวะแคมป์สเป็นการปรับปรุงอาคารโรงเรียนเก่าให้เป็นร้านอาหาร คาเฟ่ มีกิจกรรมเวิร์คช็อปต่าง ๆ ไปจนถึงจัดแสดงงานบางชิ้นได้ด้วย งานชิ้นนี้เป็นงานแกะไม้มีความลึกลับคล้ายกับการแกะแม่พิมพ์ไม้ที่เคลือบสีดำไว้ให้เกิดร่องรอย บนแผ่นไม้ขนาดใหญ่ต่อเนื่องเท่าผนังห้องหนึ่ง ๆ เนื้อหาภาพเป็นป่าหลากหลายประเภท ลักษณะของแสงที่ใช้แสงธรรมชาติเป็นหลักทำให้เห็นงานไม่เหมือนกันในการมองครั้งเดียว ผู้ชมต้องค่อย ๆ ขยับตัวหามุมของแสงเงาเพื่อดูแต่ละจุด (ภาพที่ 45)

4.3 Junichi Kurakake+Nihon University College of Art Sculpture Course

DAPPISURU IE (บ้านสลัดขน)

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2006

ที่ตั้ง : บ้านเก่าในหุบเขา

วิธีเดินทาง : รถยนต์

ทีมอาจารย์และนักศึกษาตั้งใจแกะบ้านทั้งหลังให้เป็นร่องรอยแบบแม่พิมพ์แกะไม้แต่มีความลึกลับมากพอ ผู้ชมจะถูกขอให้ถอดรองเท้าเดินเข้าไปเพื่อให้เท้าได้สัมผัสความหยาบที่เกิดขึ้นจากร่องรอยไม้ถูกแกะ รวมถึงการสัมผัสด้วยมือได้ด้วย เป็นหนึ่งในต้นแบบของโครงการฟื้นฟูบ้านที่ถูกทิ้งร้าง ทำให้ไม้ที่ดูเก่าแก่โบราณถูกพลิกฟื้นเกิดชีวิตชีวาขึ้นใหม่ (ภาพที่ 46-48)

4.4 Marina Abramovic

DREAM HOUSE

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2000

ที่ตั้ง : บ้านเก่าในหุบเขา

วิธีเดินทาง : รถยนต์

เป็นบ้านพักที่แขกจะถูกขอให้สวมชุดนอนที่ศิลปินออกแบบ นอนลงในกล่องไม้ เมื่อตื่นขึ้นมาก็จะบันทึกความฝันของตนเองลงในหนังสือที่จะถูกรวบรวมกลายเป็นหนังสือ Dream House ของศิลปิน ซึ่งในปัจจุบันมีการตีพิมพ์ออกมาแล้ว (ภาพที่ 49-50)

4.5 Christian Boltanski and Jean Kalman

THE LAST CLASS

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2006

ที่ตั้ง : อาคารโรงเรียนเก่าในหุบเขา

วิธีเดินทาง : รถยนต์

งานชิ้นนี้ใช้อาคารขนาดใหญ่ทั้งอาคารติดตั้งผลงานลักษณะต่าง ๆ เมื่อเดินเข้าไปในห้องโถงชั้นล่างผู้ชมจะผ่านห้องโถงจัดวางไว้ด้วยเก้าอี้และพัดลม บริเวณพื้นที่ทั้งหมดถูกวาดเป็นจุดด้วยสีเรืองแสง ห้องที่มีมืดมากทำให้ผู้ชมต้องปรับสายตาสายตาอย่างมากจึงจะเห็นงานอย่างเลือนรางมากกว่าในภาพถ่ายที่นำเสนอในบทความ ทว่าทั้งทางเดินไปจนกระทั่งห้องชั้นบนเป็นงานติดตั้งรูปแบบต่าง ๆ ที่จะกระตุ้นความทรงจำของคนในท้องถิ่นเพื่อสื่อมายังผู้ดูและคนรุ่นใหม่ ๆ (ภาพที่ 51-52)

4.6 Kiyoshi Takizawa

INSTALLATION FOR TSUNAMI-TSUNAGARI

ปีที่สร้างและติดตั้ง 2009

ที่ตั้ง : อาคารโรงงานเก่า

วิธีเดินทาง : รถยนต์

ในผลงานที่ติดตั้งในชั้นหนึ่งและชั้นสองของอาคารโรงงานทอผ้าเก่าที่ถูกทิ้งร้างไว้ให้แสดงออกซึ่งทัศนคติของการมองโลกแบบหยาบและหยาบ โดยเปรียบเทียบกับยานี้ที่หิมะตกปกคลุมหนาหนักปีละครั้งหนึ่งของเวลา ในฤดูหนาวความรู้สึกของการทำอะไรไม่ค่อยได้จะปกคลุมศิลปินแทนค่าด้วยเสียงที่ขอร้องรับบริจาคมาจากคนในชุมชนจากนั้นส่องสว่างออกมาจากด้านในเสื้อที่ห้อยเรียงกันอยู่แสดงให้เห็นพลังการดำรงอยู่ของคนแม้จะในช่วงลำบาก ในขณะที่ชั้นบนแสดงความอบอุ่นของฤดูใบไม้ร่วงและฤดูร้อนที่มีชีวิตชีวาด้วยกลุ่มเส้นเชือกขาวห้อยลงมาเต็มฝ่าเพดาน (ภาพที่ 53-56)

จะเห็นได้ว่างานศิลปะแต่ละกลุ่มต่างก็พยายามใช้ศักยภาพของพื้นที่แต่ละจุดของตัวเองให้เกิดผล กระทั่งต่อผู้ดูสูงสุด ทั้งพื้นที่ธรรมชาติ พงศาวดาร พื้นที่ประวัติศาสตร์ พื้นที่ที่ถูกทิ้งร้าง พื้นที่เมือง พื้นที่พิพิธภัณฑ์ที่สร้างใหม่ ฯลฯ กลายเป็นสถานที่จัดแสดงผลงานศิลปะ และผู้ดูต้องอาศัยการเดินทางรูปแบบต่าง ๆ ทั้งยานพาหนะและสองขา ซึ่งมีทั้งการเดินทางได้เนิ่นช้าทั้งใหญ่และเล็ก เป็นต้น

ข้อมูลและการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

ในการเดินทางทำงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการจัดซื้อหนังสือที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเท่าที่หาได้ในร้านหนังสือของโนบุไตและร้านหนังสือในตัวจังหวัด รายการหนังสือที่ได้มาเป็นไกด์บุค จัดพิมพ์ในช่วงเวลาเทศกาล และหนังสือสรุปซึ่งจะมีขนาดใหญ่กว่าและมีข้อมูลสมบูรณ์กว่า (แต่จะพิมพ์ในภายหลังจากเทศกาลประมาณหนึ่งปี จึงยังไม่มีหนังสือเล่ม ค.ศ. 2015 ในช่วงเวลาที่ทำวิจัย) นับว่าเป็นเอกสารที่ล้ำค่ามากเพราะทำให้เห็นว่าการขยายตัวรวมถึงการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของงานศิลปะอย่างไร ในหนังสือรวมผลงานนี้ยังมีประโยชน์ในระดับนานาชาติเนื่องจากทีมบรรณาธิการมีเวลาในการแปลบางส่วนของบทความ แนวคิดศิลปิน ข้อมูลอื่นๆ ออกเป็นภาษาอังกฤษด้วย

ในขณะที่ข้อมูลในไกด์บุคจัดพิมพ์เป็นภาษาญี่ปุ่นเท่านั้น ดังนั้นแม้จะมีประโยชน์อย่างสูงสำหรับผู้วิจัยในแง่ข้อมูลเบื้องต้น การวางแผนเดินทาง แต่อาจจะใช้งานยากสำหรับผู้ที่จะเข้าเยี่ยมชมงานศิลปะที่ไม่มีความสามารถภาษาญี่ปุ่น ข้อมูลพื้นฐานของเทศกาลกว้าง ๆ ของเทศกาลสามารถค้นคว้าได้ในเว็บไซต์ทั้งส่วนที่เป็นภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ ภายในมีข้อมูลจำนวนมากที่เป็นประโยชน์สำหรับนักเดินทางทั่วไปและในระดับของการทำวิจัยของผู้วิจัยเอง

มีข้อมูลที่น่าสนใจเป็นสารจาก แฟรม คิตะกะวะ ผู้อำนวยการของเทศกาลที่กล่าวถึงความยากลำบากของงานนี้หลังจากที่เริ่มจัดครั้งแรกใน ค.ศ. 2010 หลังจากเทศกาลไม่นาน ย่านเอจิโกะ-ทสึเมะริทั้งหมดก็ตกอยู่ในหิมะยาวนาน ตามมาด้วยแผ่นดินไหวในเดือนมีนาคมที่แม่น้ำศูนย์กลางจะอยู่ที่แถบตะวันออกของประเทศ แต่ทั่วประเทศญี่ปุ่นก็กระทบหนัก แคว้นานเทศกาลได้เกิดแผ่นดินไหวเช่นกัน และส่งผลเสียหายกับชุมชนตามมาด้วยงานศิลปะจำนวนมาก คณะผู้จัดเทศกาลต้องแสวงหาความร่วมมือในการซ่อมงานศิลปะที่เสียหายจำนวนหนึ่ง คิตะกะวะตั้งข้อสรุบนี่ว่า To not forget and to reach out to everyone who lives in sorrow (ปัจจุบันยังอ่านสารนี้ได้ในเว็บไซต์ของเทศกาล (http://www.echigo-tsumari.jp/eng/column/2011/10/column_20111023_01))

นอกจากนี้ยังมีข่าวที่ปรากฏในสื่อทั้งในสื่อท้องถิ่นและสื่อที่มีลักษณะนานาชาติมากขึ้น สามารถค้นดูได้ตามเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษและญี่ปุ่น

สรุป

จากข้อมูลที่เสนอมາจะเห็นได้ว่าเทศกาลศิลปะ 3 ปีครั้ง เอจิโกะ-ทสึมะริเป็นเทศกาลที่มีลักษณะเฉพาะในตัวเองที่สามารถสรุปได้ดังนี้

ในแง่ของการใช้พื้นที่ การใช้อาณาบริเวณรวมถึง 760 ตารางกิโลเมตร (ใหญ่กว่าโตเกียวทั้งจังหวัด) กับงานศิลปะประมาณ 200 ร้อยชิ้นในหนึ่งเทศกาล ทำให้เทศกาลนี้กลายเป็นเทศกาลที่ใหญ่ที่สุดในโลก ในทัศนะของผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่าน่าสนใจและสนุกสนานในการชม งานศิลปะบางชิ้น เช่น Yamanouchi โดย Hisago Sugiura and Tomoya Sugiura + Sugiura Laboratory, Showa Women's University สร้างความประทับใจอย่างสูงแก่ผู้วิจัยเนื่องจากการเดินทางที่มีลักษณะของการแสวงบุญ ในขณะที่บริบทของศาสนา วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์จะหลอมรวมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของงานชิ้นนี้ รวมถึงคุณภาพเชิงสุนทรีย์ของงานที่มีสูงมาก แต่ในภาพรวมของงาน เทศกาลศิลปะที่ใหญ่ขนาดนี้ต้องมีเวลามากพอหรือพูดอีกแบบหนึ่งคือเป็นเทศกาลที่ต้องไปหลายครั้งจึงจะชมได้หมด

ในแง่ของการเชิญศิลปิน มีการเชิญศิลปินจากทั้งในญี่ปุ่นและศิลปินจากนานาชาติ มีทั้งที่เป็นศิลปินที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักไปจนกระทั่งศิลปินที่มีชื่อเสียงมาก ๆ ในระดับนานาชาติ เช่น Marina Abramovic, Anthony Gormley เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาทั้งในประเทศ เช่น Nihon University และ Ecole des Beaux Arts จากประเทศฝรั่งเศส เป็นต้น ในฝั่งประเทศไทยเท่าที่ตรวจสอบ ในเทศกาลครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 2000 ศิลปินไทยที่เข้าร่วมคือกมล เผ่าสวัสดิ (ปรากฏชื่อโครงการโดยมณฑิยา บุญมาด้วยแต่ไม่ได้รับการจัดสร้าง ศิลปินเองก็เสียชีวิตพอดี) สุรสิทธิ์ กุลหลวงค์ ค.ศ. 2003 ในค.ศ. 2015 คือ นาวิน ลาววัลย์ชัยกุล

ในแง่ลักษณะงานศิลปะมีทั้งแบบที่เป็นจิตรกรรม ประติมากรรมแบบดั้งเดิม ไปจนกระทั่งงานติดตั้งเข้ากับสถานที่ ขนาดของงานมีตั้งแต่ชิ้นน้อย ๆ ไม่กี่เซนติเมตร เช่น Shokubutsu no Kimochi wo Katachi ni โดย Yukiko Iwatani ไปจนใหญ่มาก และให้คนเข้าไปมีส่วนร่วมได้งานบางชิ้นสำเร็จในที่ตั้งในวันที่ศิลปินกำหนด และงานที่อาศัยเวลาในการร่วมสร้างงาน (เช่นงานบางชิ้นที่รอต้นไม้ค่อย ๆ งอกขึ้นคลุมหรืองานที่รอการตอบกลับจากผู้ชม)

ในแง่การเลือกที่ตั้งอาศัยทั้งพื้นที่โล่งแจ้งและภายในอาคารที่ส่วนใหญ่เป็นอาคารเก่า ทั้งสอง

กรณีมักจะใช้ประวัติศาสตร์หรือความหมายในแง่อื่น ๆ ของพื้นที่และอาคารเป็นส่วนร่วมในความหมายของงานด้วย ในส่วนนี้น่าจะใกล้เคียงกับที่ผู้จัดตั้งเป้าเอาไว้มากที่สุด

การจัดงานในฤดูร้อนแม้จะร้อนมาก แต่มีข้อดีตรงที่อากาศเปลี่ยนแปลงไม่มาก ในช่วงที่ผู้วิจัยไปชมงาน 4 วัน มีฝนตกช่วงสั้น ๆ ที่เหลือแดดสว่างจนร้อนทั้งวัน) ที่สำคัญที่สุดคือ ทิวทัศน์ของทุ่งนาและนาขั้นบันไดในฤดูนี้จะสวยงามมาก สัตว์เล็ก ๆ และแมลงจะมีชีวิตชีวา ได้ยินเสียงตลอดเวลายามที่เดินอยู่ในภูเขา

สื่อประเภทต่าง ๆ มีประสิทธิภาพสำหรับผู้รู้ภาษาญี่ปุ่น แผนที่ชัดเจนเข้าใจง่าย แต่อาจจะยากบ้างสำหรับผู้ไม่รู้ภาษา ในแง่นี้การจัดงานยังไม่สามารถผลักดันให้มีลักษณะนานาชาติได้ (เมื่อเปรียบเทียบกับเทศกาลที่เก่ากว่าอย่างเวนิสเบียนนาเล่ที่มีสื่อภาษาอังกฤษที่ดีแทบจะเทียบเท่าภาษาอิตาลี) นอกจากนี้ป้ายบอกทางและบอกตำแหน่งงานศิลปะรวมถึงคำอธิบายหน่วยงาน ก็สะดวกและมีสองภาษาเป็นบางจุด

การเดินทางสาธารณะมีประสิทธิภาพ รถไฟและรถบัสสะดวกและตรงเวลา แต่วิธีที่ดีที่สุดคือการขับรถเนื่องจากงานส่วนใหญ่อยู่ลึกเข้าไปในภูเขาหรือในอีกกรณีหนึ่งถ้าผู้ชมมีเวลาคือการขี่จักรยานแต่ต้องเป็นนักขี่จักรยานที่มีความชำนาญและแข็งแรง เนื่องจากภูเขาบางช่วงสูงชันมาก

นอกจากนี้ในแง่ของการเลือกพื้นที่ เทศกาลใช้พื้นที่อย่างคุ้มค่าเนื่องจากใช้พื้นที่ในทุกลักษณะ ดังที่เห็นเป็น 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ใช้พื้นที่โล่งของเมืองหรือพื้นที่ตามธรรมชาติทำการติดตั้งผลงาน กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่อาศัยพื้นที่พิพิธภัณฑสถานเพื่อติดตั้งผลงาน กลุ่มที่ 3 กลุ่มงานศิลปะที่สร้างอาคารของตัวเองขึ้นมา และกลุ่มที่ 4 กลุ่มที่ใช้อาคารเก่าเป็นสถานที่ติดตั้งงาน ซึ่งแต่ละกลุ่มต่างก็ผลักดันศักยภาพของตนเอง ดังนั้นในขณะที่มีงานที่อาศัยบริบทของพื้นที่แต่ละประเภทจนประสบความสำเร็จแล้ว ก็ยังมีงานที่มีลักษณะทดลองสร้างสรรค์จำนวนหนึ่งที่แสวงหาศักยภาพในด้านต่าง ๆ ที่ศิลปะจะมีได้

จากทั้งหมดที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าเทศกาลศิลปะนี้มีลักษณะเฉพาะตัวที่วางอยู่บนพื้นฐานของวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น ศิลปินที่ถูกเลือกมาค่อนข้างมีคุณภาพสูง สร้างสรรค์งานที่น่าประทับใจได้หลายชิ้น จำนวนผู้ชมที่มากขึ้นทุกปีทำให้เทศกาลมีโอกาที่จะพัฒนามากขึ้นและนำสู่ความสนใจได้มากขึ้น

เว็บอสส

- 1 Kitagawa Fram, Daichi no Geijutsusai (เทศกาลศิลปะแห่งโลกที่ยิ่งใหญ่), (Tokyo: Kadogawagakei, 2010), 7.
- 2 ibid, 10.
- 3 ibid, 24.
- 4 ibid, 26.
- 5 ibid, 13.
- 6 Echigo-Tsumari Art Triennale 2000, (Tokyo: Gendaikikakushitsu, First Published 2001 Second Published 2009), รายชื่อที่ปรึกษาประกอบไปด้วย Jean de Loisy, Okwui Enwezor, Yusuke Nakahara, Apinan Poshyananda, Ulrich Schneider และ Nancy Spector บทความที่ถกเถียงกันถึง โปษยานันท์เขียนชื่อว่า When Art Journey Becomes Pilgrimage เนื้อหาเป็นการอธิบายปัญหาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและกระบวนการที่ศิลปินสร้างงานศิลปะบนประเด็นนี้ก่อนจะเข้าสู่รายละเอียดของเทศกาลและงานของศิลปินชิ้นสำคัญ แม้จะไม่ได้ตีความว่าการ pilgrimage คืออะไรอย่างชัดเจนในบริบททางวัฒนธรรมญี่ปุ่น แต่เนื้อหาโดยรวมของบทความค่อนข้างตรงกับแนวคิดของเทศกาลและตรงกับความรู้สึกของผู้วิจัย
- 7 Kitagawa Fram, Daichi no Geijutsusai (เทศกาลศิลปะแห่งโลกที่ยิ่งใหญ่), (Tokyo: Kadogawagakei, 2010), 31-32. คิตะกะวะใช้คำภาษาญี่ปุ่นว่า 織-oru หมายถึง การทอผ้า
- 8 ข้อมูลเกี่ยวกับศิลปะมาจากหนังสือนำชมอย่างเป็นทางการ และเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของเทศกาลประจำปี ค.ศ. 2015
- 9 ศาลชินโตซุวะจินจา (Suwa Jinja) เป็นที่สถิตยของคะมิหรือเทพที่มีความสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นโดยตรงในระดับที่มีจารึกอยู่ในพงศาวดารแห่งชาติอันเป็นเอกสารเก่าแก่โบราณ ศาลสุวะบนเนินเขาที่นี้จึงมีความหมายเชื่อมโยงกับศาลชื่อเดียวกันทั่วประเทศ และเชื่อมโยงความหมายของภูเขาภูนี้กับประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นด้วย การใส่ผ้าสีขาวเป็นส่วนหนึ่งของระบบความหมายของศาสนาชินโต ผ้าสีขาวสะอาดในรูปแบบต่างๆ เช่น แขนงอยู่หน้าอาคารศาล ผ้าที่พระไท่ทำพิธีประเภทต่างๆ ไปจนกระทั่งสีขาวที่ผู้ร่วมอยู่กับกึ่งไม่อย่างเรียบง่ายตามจุดต่าง ๆ ของศาล
- 10 ภูเขาไฟังโหลเป็นภูเขาตามความเชื่อเก่าแก่ เป็นหนึ่งในภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้อยู่อาศัยบนนั้นเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า กล่าวกันว่าพระเจ้าจักรพรรดิหลายพระองค์เคยส่งคนหนุ่มสาวจำนวน

นับพันเพื่อไปแสวงหาภูเขาซึ่งอยู่บนเกาะแต่ค้นไม่พบ ความเชื่อนี้ถ่ายทอดสู่ญี่ปุ่นและกลายเป็นองค์ประกอบสำคัญในระบบวัฒนธรรมญี่ปุ่น ภูเขานี้ถูกเรียกตามเสียงภาษาญี่ปุ่นว่า ไฮโร ภูเขาไฮโรกลายเป็นองค์ประกอบในศิลปะหลายประเภท ที่สำคัญที่สุดคือศิลปะแห่งการจัดสวนที่มีความหมายของการสร้างสภาพแวดล้อมให้เกิดความหมายที่ดีแก่ชีวิต มักต้องมีการจัดวางก้อนหินหรือกลุ่มหินที่แทนค่าภูเขาไฮโรเนื่องด้วยให้ความหมายอมตะนั่นเอง

บรรณานุกรม

- 1 Kitagawa, Fram. Daichi no Geijutsusai. (เทศกาลศิลปะแห่งโลกที่ยิ่งใหญ่). Tokyo: Kadogawagakugei, 2010.
- 2 Echigo-Tsumari Art Triennale 2000, Tokyo: Gendaikikakushitsu, 2009.
- 3 Echigo-Tsumari Art Triennale 2003, Tokyo: Gendaikikakushitsu, 2004.
- 4 Echigo-Tsumari Art Triennale 2009, Tokyo: Gendaikikakushitsu, 2010.
- 5 Echigo-Tsumari Art Triennale 2012, Tokyo: Gendaikikakushitsu, 2013.

ภาพที่ 1

ทิวทัศน์ส่วนหนึ่งของเอจิโกะ-ทสึมะริ นาขั้นบันไดสลัด้วยเทือกเขาเป็นพื้นฐานของย่านนี้

ภาพที่ 2

อาคารของชุมชนที่กระจัดกระจายอยู่ตามจุดต่างๆ ของสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติและ
ที่เป็นทุ่งนา กับเกษตรกรรมในรูปแบบต่างๆ

ภาพที่ 3

ข้าวที่กำลังตกรวงพร้อมจะเก็บเกี่ยวได้ในเร็ววันของช่วงเดือนสิงหาคมค.ศ. 2015 นาข้าวนี้อยู่หน้าบ้านร้างที่กลายเป็นหนึ่งในสถานที่ติดตั้งงานศิลปะ

ภาพที่ 4

ศาลสุระจินจะบนภูเขาในเมืองโทะคะมะจิ ภูเขานี้เป็นส่วนหนึ่งของเมืองและเป็นสัญลักษณ์
ด้วย

ภาพที่ 5

โรงงานทอผ้าร้างที่กลายมาเป็นพื้นที่ติดตั้งผลงานขนาดใหญ่

ภาพที่ 6

ทางขึ้นเนินเขาที่มีศาลชินโตอยู่ข้างบน ถัดจากศาลออกไปมีพื้นที่โล่งที่ศิลปินเลือกใช้ติดตั้งงานในค.ศ. 2015

ภาพที่ 7

ห้องในโรงเรียนที่ถูกปรับกลายเป็นห้องจัดนิทรรศการ โดยที่ยังคงรักษาสภาพดั้งเดิมของความเป็นห้องเรียนเอาไว้

ภาพที่ 8

อาคารเก่าอีกประเภทหนึ่งที่น่ามาเป็นพื้นที่แสดงงาน ในช่วงเทศกาลมีการปักธงและป้าย
ข้อมูล หมายเลขของงานศิลปะ

越後妻有全域と10のエリア

約760km²の広大な山いっばいに約380点のアート作品が分布する越後妻有地域。

2015年の芸術祭では、10のエリアに分けられ、

エリアごとに1日2本、ミニツアーを体験できるエリア周遊バス・タクシーが運行される

(一部エリアをまたいだコースもある)。

大地の芸術祭総合案内所&インフォメーションセンター

作品鑑賞に必要なバスポート、ガイドブック、ガイドマップなどを販売するほか、地域観光や宿泊案内、飲食店や温泉の情報を入手できる。エリア周遊バス・タクシーの交通バスポートや、イベントチケットは、交通の起点となる芸術祭総合案内所で販売されている。出発前にセットで購入したい。

明後日新聞社・峰方山平エリア

光の館・川西エリア

うぶすな・下条飛渡エリア

●みよしの湯
インフォメーション
センター
[P.64]

農舞台・松代中央エリア

●大地の芸術祭
松代総合案内所
[P.120]
●まつだい「農舞台」
インフォメーション
センター
[P.120]

周8 オーストラリアハウス・松之山コース

周7 山平・奴奈川コース

周6 峰方コース

周9 松代・松之山・津南シヤトルバス

周3 十日町南コース

周5 中里コース

周10 津南・上郷コース

周11 津南・秋山郷コース

キナーレ・十日町市街地周辺エリア

●十日町市総合観光案内所
[P.76]

●大地の芸術祭
十日町総合案内所
[P.76]

●十日町駅東口
インフォメーションセンター
[P.76]

オーストラリアハウス・奴奈川エリア

●奴奈川キャンパス
インフォメーション
センター
[P.149]

キヨロロ・松之山エリア

●「森の学校」
キヨロロ
インフォメーション
センター
[P.159]

アジア芸術村・津南エリア

●大地の芸術祭
津南総合案内所
[P.171]
●津南町観光協会
インフォメーション
センター
[P.171]

●上郷クローブ座
インフォメーション
センター
[P.171]

清津倉庫美術館・中里エリア

●清津倉庫美術館
インフォメーション
センター
[P.111]

絵本と木の家・十日町南エリア

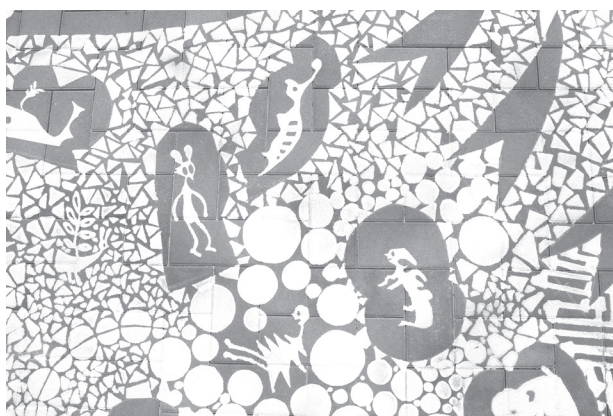
ภาพที่ 9

แผนที่การแบ่งเขตเอจิโกะ-ทสึมะริออกเป็นสิบโซน

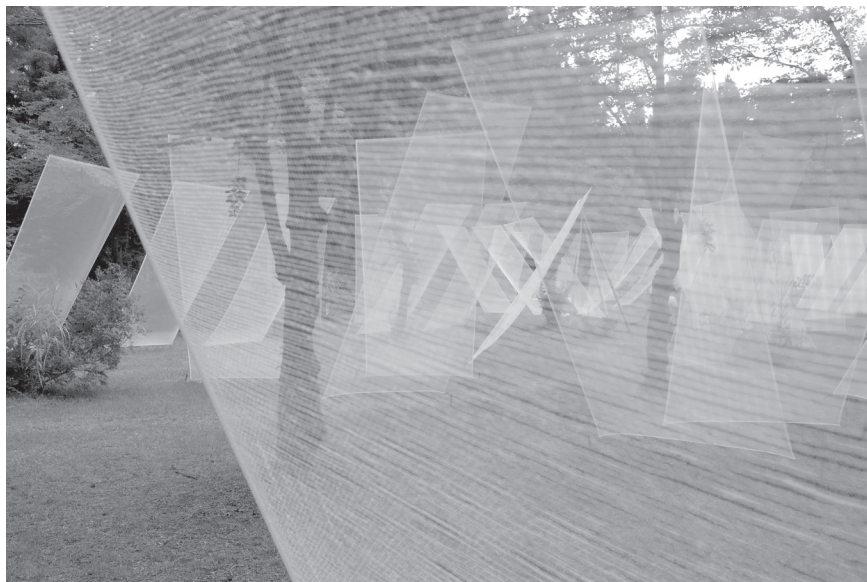
ภาพที่ 11

แฟรม คิตะกะวะ ผู้อำนวยการทั่วไปของเทศกาลขณะนำบรรยายนำทัวร์ Kitagawa Fram
Mystery Tour

ภาพที่ 12-13

Yusuke Asai
Choma
 สีทากอนน
 2015

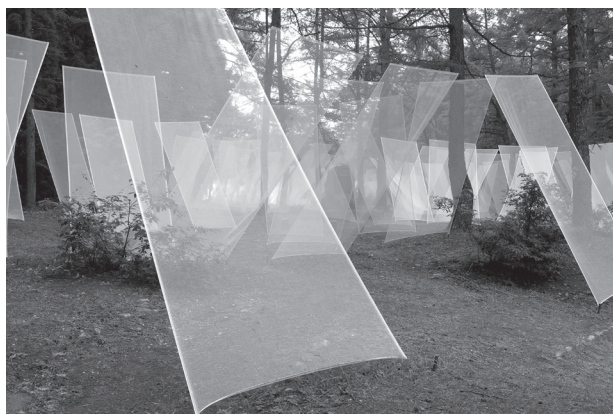
ภาพที่ 14-16

Hisago Sugiura and Tomoya Sugiura + Sugiura Laboratory, Showa Women's University

Yamanouchi

ผืนผ้าบางแขวนบนเส้นลวด

2015

ภาพที่ 17

Ilya & Emilia Kabakov

The Arch of Life

พลาสติก หลอดไฟ

2015

ภาพที่ 18

MVRDV

Nobutai Snow Land Agrarian Culture Center

1,723 ตรม. (เฉพาะในอาคาร)

2003

ภาพที่ 19-20

Yayoi Kusama

Tsumari in Bloom

casted aluminum, painted

4,100 x 5,070 x 5,210 mm.

2003

ภาพที่ 21

ประติมากรรมของยาโยะอิ คุสะมะ ในฤดูหนาวค.ศ. 2008

ภาพที่ 22-25

Cai Guo Qiang

Peng Lai / Hōrai

mixed media

2015

ภาพที่ 26

Koichi Kurita

Soil Library Niigata

soil, glass bottles

2012

ภาพที่ 27

Josef Maria Martin

Museum for the Constellation Families of Matsudai

Color bars, 1502 cedar wood plates 950 x 120 x 30 mm. each on average with
DVD, monitors, speakers

2003

ภาพที่ 28

Tsuyoshi Ozawa

Kamaboko-type Storehouse Project

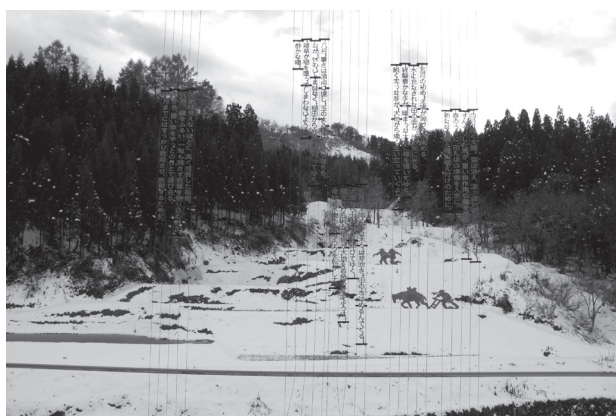
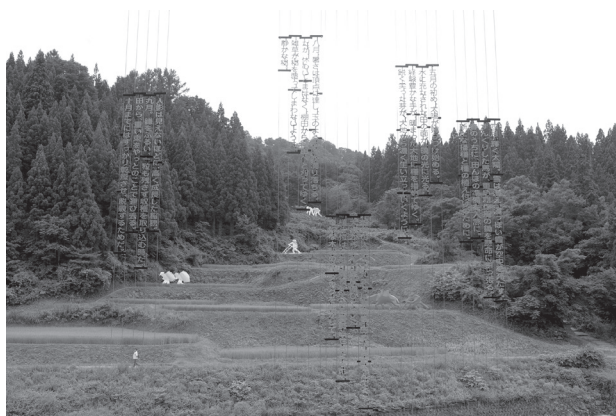
steel, wood, concrete, polycarbonate etc.

2003

ภาพที่ 29

Kamaboko-type Storehouse Project ในฤดูหนาวค.ศ. 2008

ภาพที่ 30-31

Ilya and Emilia Kabakov

The Rice Field

mixed media

2000

ภาพที่ 32

Koji Yamamoto

Phlogiston

charcoal from various types of wood

2012

ภาพที่ 33

Takaharu Tezuka + Yui Tezuka

Tokamachi Industry and Craft Center "IKOTE"

2015

ภาพที่ 34

การจัดแสดงภายใน *Tokamachi Industry and Craft Center "IKOTE"*

ภาพที่ 35

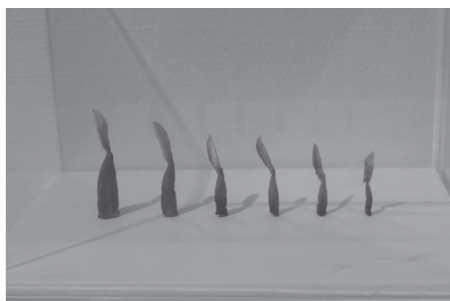
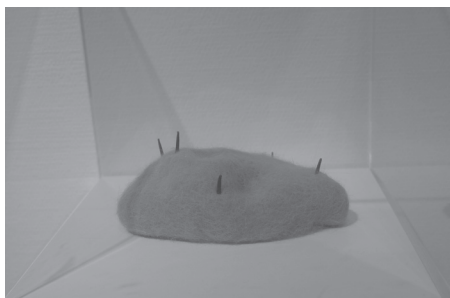
Takaharu + Yui Tezuka

Echigo-Matsunoyama Museum of Natural Science

997.45 ตรม.(เฉพาะในอาคาร)

2003

ที่มา http://www.echigo-tsumari.jp/eng/artwork/echigo-matsunoyama_museum_of_natural_science

ภาพที่ 36-38

Yukiko Iwatani

Shokubutsu no Kimochi wo Katachi ni (รูปทรงของความรู้สึกแห่งพืชพรรณ)

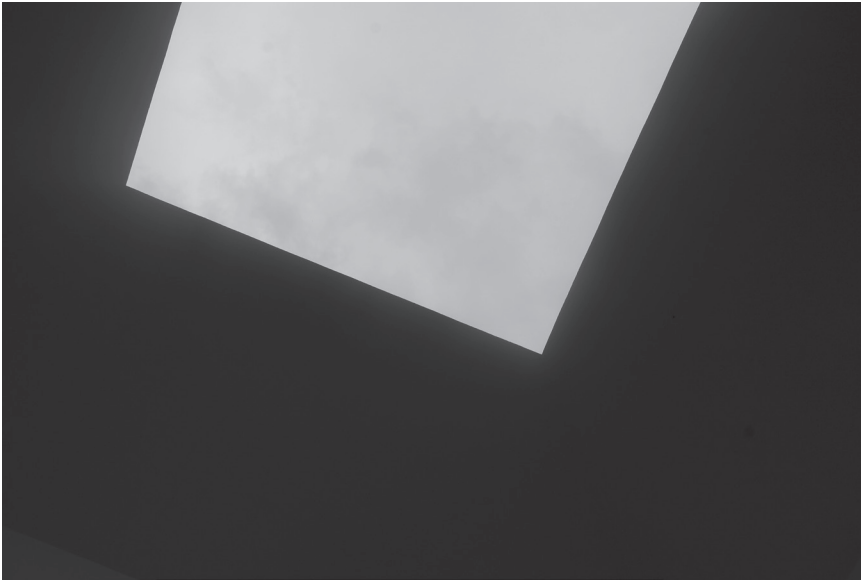
ใบไม้และดอกไม้ชนิดต่าง ๆ ตากแห้ง

2015

ภาพที่ 39-40

James Turrell
House of Light
 mixed media
 2000

ภาพที่ 41-44

Navin Rawanchaikul + Navin Production

The School of Akakura

mixed media

2015

ภาพที่ 45

Junichi Kurakake + Nihon University College of Art Sculpture Course

Daichi no Okurimono

wood plate and woodcut

2006

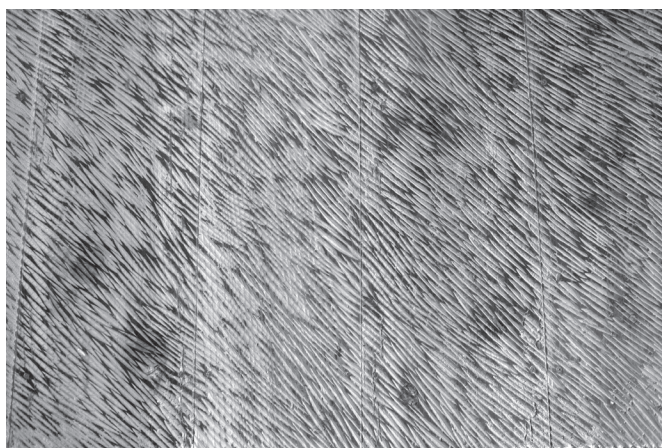
ภาพที่ 46-48

Junichi Kurakake + Nihon University College of Art Sculpture Course

Dappisuru Ie (บ้านสลัดขน)

wooden house components and woodcut

2006

ภาพที่ 49-50

Marina Abramovic

Dream House

mixed media

2000

ภาพที่ 51-52

Christian Boltanski and Jean Kalman

The Last Class

mixed media

2006

ภาพจาก http://www.echigo-tsumari.jp/eng/artwork/the_last_class

และ http://www.echigo-tsumari.jp/eng/artwork/the_last_class

ภาพที่ 53-56

Kiyoshi Takizawa

Installation for TSUNAN-Tsunagari-second hand T-shirts, wax, lightbulbs, cables, wire hangers, fishing lines

2009

